

ČESKÁ REPUBLIKA

POLICE ČESKÉ REPUBLIKY	
ÚŘAD DOKUMENTACE A VYŠETŘOVÁNÍ	
ZLOČINŮ KONTROLA	
Došlo:	16 X. 1997
Čj.:	VDU-60/4-97
Přílohy:	✓

3 T 181/95

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném v Brně dne 25. dubna 1997 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Haliny Černé a přísedících Milady Janovské a Mgr. Michala Kabelíka, t a k t o :

Obžalovaný:

Jaroslav Daniel

nar. dne 11. 11. 1912 v Brně, trvale bytem Brno, ~~Republikou ČR~~
~~11.~~, důchodce,

j e v i n e n , ž e

v období let 1948 - 1950 jako příslušník KV StB Brno jako velitel III. referátu zatýkacího, na výslechovém oddělení v Příční ulici, na úřadovně StB v Brně prováděl nezákonné metody výslechů Slávie Bítalové, Josefa Svobody, Františka Bublíka, ing. Karola Kadlece, Jana Nohela, Oldřicha Jedličky, Josefa Urbana a Olgy Makešové spočívající v bití přes chodidla nohou, vysilujících cvicích a úderech rukou do různých částí těla, čímž nutil vyslýchané osoby k doznání trestné činnosti, které se nedopustily a kterou považoval tehdejší komunistický režim za trestnou, přičemž v důsledku tohoto vynuceného doznání byli Státním soudem v Brně uznáni vinnými a odsouzeni k vysokým nepodmíněným trestům odnětí svobody, když zranění Slávie Bítalové a Josefa Svobody, způsobena při výsleších, hodnotí znalec jako těžkou újmu na zdraví,

t e d y - jako osoba ustanovená ve veřejné službě, vázána služební přísahou se dal odvrátiti od zákonného plnění služebních povinností a tím zneužil svého služebního postavení,

jednal proti člověku v nepřátelském úmyslu takovým způsobem, že z toho vzešla zranění mající charakter těžkých poranění při zvláštním trápení za použití nástrojů k bití,

příčemž zemské a říšské zákonodárství bylo převzato zákonem číslo 11/1918 Sbírky O zřízení samostatného státu československého a do promlčecí doby trestných činů se dle ustanovení § 5 zákona číslo 198/93 Sbírky o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu nezapočítává doba od 25. února 1948 do 29. prosince 1989, pokud z politických důvodů neslučitelných se základními zásadami právního řádu demokratického státu nedošlo k pravomocnému odsouzení nebo zproštění obžaloby.

T í m s p á c h a l

trestný čin zneužití úřední nebo služební moci dle § 380, § 381 písmeno a), § 382 a trestný čin těžkého poškození na těle dle § 431, § 434 písmeno a), b), c) a § 436 Vojenského trestního zákona ze dne 15. ledna 1855 ř.č. 19, ř.z. za využití zákona číslo 11/1918 Sbírky O zřízení samostatného státu československého a ustanovení § 5 zákona číslo 198/1993 Sbírky O protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu,

a o d s u z u j e s e

Podle § 380, § 381, § 382 Vojenského trestního zákona z 15. 1. 1855 ř.č. 19, ř.z. za využití zákona číslo 11/1918 Sbírky O zřízení samostatného státu československého, § 5 zákona číslo 198/1993 Sbírky O protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu a dále za užití § 35 odstavec 1 trestního zákona ve znění zákona číslo 152/1995 Sbírky k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

5 -ti (p ě t i) l e t .

Podle § 39a odstavec 1, 3 trestního zákona se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s dozorem pachatele.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným v hlavním líčení dospěl soud k závěru, že obžalovaný Jaroslav Daniel se dopustil trestné činnosti tak, jak uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný trestnou činnost zcela popřel. Uvedl, že osoby Slávie Bítalové, Josefa Svobody, Františka Bublíka, ing. Karola Kadlece, Jana Nohela, Oldřicha Jedličky, Josefa Urbana, Olgy Makešové nezatýkal, tyto osoby nezná. Později připustil, že předváděl, nikoli však zatýkal či vyslýchal paní Sadílkovou, nyní provdanou - Bítalovou, a že se setkal při výslechu prováděným

jiným vyslýšacím orgánem s panem Bublíkem, kterého znal z dřívějšíka a kamarádil s ním. Vzápětí co se týče ostatních osob, připustil možnost, že je zatýkal na základě rozkazu. K jakémukoli týrání v průběhu výslechu těchto osob se odmítl vyjádřit, odmítl se vyjádřit k tomu, že by někoho bil přes chodidla, nutil k vysilujícím cvikům, bil do části těla. Pouze uvedl, že to, co je mu kladeno za vinu, není pravdou.

Co se týče služebního zařazení od roku 1945 uvedl, že v tomto roce nastoupil jako politický vězeň do služby u Ministerstva vnitra. V roce 1949 byl přeřazen na vyšetřovací odbor na Příční ulici v Brně, kde pracoval po dobu 3/4 roku a kde prováděl zatýkání osob označených zpravodajskou službou a následně tyto osoby vyslýchal, neboť zároveň byl vyšetřovatelem. Okolo roku 1950 byl ustanoven do funkce náčelníka zatýkací skupiny, což obnášelo to, že obdržel od nadřízeného rozkaz k zatčení s upozorněním, že zatýkaná osoba může být ozbrojena a na základě tohoto rozkazu šel předmětnou osobu zatknout. Po zatčení tuto osobu předal na útvar, výslechy již dále neprováděl. V této funkci byl po dobu jeden a půl roku, pak byl přeřazen.

K náplni práce své funkce na zatýkacím referátu uvedl, že po obdržení rozkazu k zatčení předmětnou osobu zatkl a následně ji vyslýchal buď sám nebo tuto osobu předal k výslechu jinému spolupracovníkovi. Někdy též vyslýchal osoby zatčené jinými spolupracovníky. Výslech prováděl vždy ve dvojici s druhým vyšetřovatelem, tyto dvojice však byly sestaveny náhodně podle toho, kdo byl volný a kdo měl čas. Co se týče oprávnění k výslechu zatčených osob, toto vyplývalo z titulu výkonu funkce či přímo z rozkazu náčelníka. Přímou v zatýkacím rozkazu toto oprávnění či pokyn uveden nebyl. Žádnou instrukci, jak výslechy provádět, neobdržel. Nikdy nezatkl nikoho bez rozkazu, a už vůbec ne ženu.

K průběhu výslechu obžalovaný uvedl, že vyslýchanou osobu vyzvedl z věznice umístěné na Orlí ulici osobně, odvezl ji na Příční ulici, kde ve druhém poschodí měl přidělenou spolu s dalším výslechovým orgánem místnost. V této místnosti jeden z vyšetřovatelů u výslechu přítomných, kladl vyslýchané osobě otázky, všímal si této osoby. Druhý z vyšetřovatelů průběh výslechu zapisoval. Někdy se na prováděný výslech přišli podívat kamarádi, někdy chodil náčelník. Výslechy obžalovaný prováděl se spolupracovníky Horským, Ondráčkem, Skotákem, Závodným a s dalšími. Nikdy nevyslýchal ve dvojici s Hrazdírou. Tento byl zástupcem náčelníka a vyslýchal sám. Mohl však, z titulu výkonu své funkce, přijít se podívat ke kterémukoli výslechu prováděnému ostatními vyslýšajícími. Obžalovaný připustil, že s Hrazdírou se mohl sejít u výslechu paní Bítalové, kterouž Hrazdíra vyslýchal osobně. Důvod své přítomnosti u tohoto výslechu však obžalovaný neuvedl. Popřel, že by s výslechem paní Bítalové měl sám cokoli společného, uvedl, že bita však nebyla.

Obžalovaný opakovaně v průběhu hlavního líčení zdůrazňoval, že výslechy prováděl vždy ve dvojici s druhým vyšetřovatelem. Jako důvod uvedl nemožnost provádění výslechu a zápisu jeho obsahu jedinou osobou, kdy doslova sdělil, že nelze vyslýchat, všímat si vyslýchané osoby, kontrolovat ji a zároveň psát na stroji. Navíc do vyslýšací místnosti bylo vidět z bytů na protější straně ulice, neboť vyšetřovatelé měli zákaz zastírat okna.

K samotnému průběhu výslechu obžalovaný uvedl, že poté, co obdržel materiály od zpravodajců a rozkaz k zatčení, osobu v rozkaze uvedenou zatkl a následně dle obsahu materiálu ji vyslýchal. buď přímo po zatčení nebo poté, co ji osobně vyzvedl z

věznice na Orlí ulici a odvezl výhradně na Příční ulici k výslechu. Žádným způsobem tuto osobu nepoučoval a jejích právech, neboť zatčená osoba tehdy žádná práva - narozdíl od dnešní doby - neměla a vypovídat buď kladně nebo záporně musela. Instrukce, jak výslech provádět, neobdržel. Výsledky probíhaly v pracovní době, když však bylo potřeba probíhaly i po ní, vyjimečně pak večer. V noci nevyslýchal nikdy. Vyslýchaná osoba vypovídala vestoje, někdy vsedě, nikdo nemusel klečat, něco držet, nikdo nebyl přivázaný. Doba trvání výslechu byla různá podle toho, jak dlouho obžalovaný vyslýchat potřeboval. Zatčená osoba poté, co obžalovaný sdělil, co po ní chce, vypovídala, pokud to nestačilo, obžalovaný jí řekl, aby výpověď doplnila a aby řekla pravdu, neboť každý, jak uvedl, samo sebou lhal a hájil se. Pokud zatčený lhal, zapíral nebo neodpovídal, obžalovaný řekl, že vše má zjištěno, že zatčená osoba lže obžalovaný bezpečně věděl, neboť od zpravodajců měl materiály a tedy bezpečně měl zjištěno čeho se zatčený dopustil.

Po výslechu obžalovaný si udělal závěr a protokoly dal náčelníkovi, který pokud jejich obsah nebyl dostatečný, nařídil tyto doplnit a obžalovaný udělal doplňující protokol.

Během provádění výslechu obžalovaný nepoužíval fyzického násilí narozdíl od zatýkání, kdy v případě honičky či zatýkání ozbrojené osoby násilí bylo nutno použít. Při výsleších obžalovaný měl pouze " blbý zvyk drbnout vyslýchanému na čelo, aby se probral " , což činil, když vyslýchaný neodpovídal, či případně vůbec nevypovídal. Jiný fyzický kontakt s vyslýchaným či psychický nátlak na něho obžalovaný ze své strany zcela vyloučil. Obušek neměl, nikdy jej ani nefasoval. Připustil, že během výslechu od ostatních vyšetřovatelů mohl vyslýchaný " dostat po hubě " , facky však obžalovaný nepovažuje za násilí.

Dotázán přímo, zda při výsleších docházelo k psychickému či fyzickému násilí, obžalovaný uvedl, že o tom se nyní nedá vykládat, všichni věděli co se na kobkách dělo, je však zajímavé, že nikdo si nikdy neztěžoval, vlastně až do roku 1968 si nikdo nestěžoval. Teprve stížnosti začaly po roce 1969. Později stěžovatelé vše odvolali. V roce 1989 si opět začali stěžovat na špatné zacházení. Tvzení poškozených o tom, že obžalovaný je týral, obžalovaný považuje za normální, neboť, jak uvedl, zatčený se vždy vymlouvá. U výslechů, které obžalovaný prováděl, se všichni doznali, teprve nyní tvrdí, že byli k doznání donuceni, avšak obžalovaný nechápe jak.

V roce 1968 byl vyslýchan na základě stížnosti paní Bítalové na svou osobu a na základě stížnosti neznámého člověka z Břeclavi, kterého však u rekognice neoznačil. Nikdy mu však nebylo vzneseno či sděleno v této souvislosti obvinění, nebyl souzen, ani kázeňsky, ani jinak potrestán pro porušování pravomoci veřejného činitele či podobnou činnost. Nikdy nebyl v této souvislosti vyslýchan u Inspekce Ministerstva vnitra.

Obhajoba obžalovaného je zcela vyvrácena výpověďmi svědků a dalšími důkazy provedenými v hlavním líčení.

Svědky Slávie Bítalová, dříve Sadílková ve své výpovědi uvedla, že byla zatčena Miroslavem Hrazdírou a právě obžalovaným. Po zatčení byla jimi převezena do Příční ulice, do druhého poschodí, kde tito dva ji začali vyslýchat ohledně jejího údajného záměru opustit republiku v souvislosti s činností Tereby a Onderky. Když na několik dotazů odpověděla záporně a popřela,

že by jí bylo něco o věci známo, byla obžalovaným a Hrazdírou přinucena kleknout na židli pobité na sedadle trojhrannými lafkami, zády k opěradlu, vysunout otvorem pod opěradlem holá chodidla a předpažit ruce. Již samotné klečení na lafkách jí způsobovalo bolest. Jeden z vyslyšajících jí vzápětí zavázal oči ručníkem. Svědkyně dnes není však schopna si vzpomenout, zda to byl obžalovaný nebo Hrazdíra. Vzápětí jí začali bít. Po zavázání očí, však zespodu zůstala škvíra, jíž svědkyně částečně viděla a pak dle dolní části oblečení, když předtím si svědkyně oba muže dobře prohlédla a věděla, co který z nich má na sobě, byla schopna určit který z mužů a jakým způsobem se na bití podílel. Obžalovaný svědkyni bil do holých chodidel opakovaně černým jakoby gumovým předmětem, pokud jí klesly předpažené ruce, dostala rány i přes prsty u rukou. Výslech trval zhruba osm hodin. V jeho průběhu jí třikrát rozvázali oči, donutili strčit nohy do kbelíku studené vody, opět začali klást otázky, a když znovu vše zapírala, oči jí opět zavázali a bití začalo znovu. V přestávkách mezi bitím během výslechu si svědkyně měla možnost obžalovaného i druhého vyslyšajícího Hrazdíru opět prohlédnout. Po skončeném výslechu obžalovaný spolu s Hrazdírou ji odvěkli do auta a odvezli do věznice na Orlí ulici. Na cele svědkyni ošetřovala paní Cikánková (nyní Šurýová), neboť svědkyně měla nohy zcela oteklé, pohmožděné, modré. Od spoluvězeňkyň svědkyně zjistila, že vyslyšající, který jí bil má přezdívkou " prase " a " gestapák ". V průběhu dalších dnů byla svědkyně opět vyslyšána obžalovaným a Hrazdírou. Pokud vypovídala jinak, než chtěli, byla opětovně bita tak, že ji mlátili hlavou o zeď, vyrazili jí zuby. Obžalovaný byl vůči svědkyni během výslechu velmi sprostý, vulgárně jí nadával. Po skončení výslechu byla donucena podepsat prohlášení, že vyšetřovatelé s ní zacházeli slušně, nebili ji a že o předmětu výslechu nebude s nikým mluvit. Intenzivní bolest v nohou způsobenou bitím ze strany obžalovaného svědkyně pociťovala ještě po dobu tří měsíců. Svědkyně jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení osobu trýznitele přesně popsala. V průběhu rekoncise ihned určila fotografii obžalovaného Daniela jednoznačně mezi celou řadou fotografií, které jí byly předloženy a uvedla, že na fotografii poznává osobu, která ji bila do chodidel při výslechu, mučila ji a které říkali " prase ", " gestapák ". Mezi fotografiemi svědkyně určila též zcela přesně fotografii druhého vyšetřovatele Hrazdíry.

S výpovědí svědkyně Bítalové zcela koresponduje výpověď svědkyně Zdeňky Šurýové. Tato svědkyně uvedla, že byla spoluvězeňkyní paní Bítalové, ošetřovala ji po výsleších, neboť paní Bítalová měla zcela rozbitá plná podlitin chodidla. Na její dotaz paní Bítalová podrobně popsala na cele podobu muže, který jí toto zranění způsobil. Dle popisu svědkyně Šurýová i ostatní vězeňkyně konstatovaly, že se jedná o osobu zvanou " prase " .

Ač obžalovaný popíral, že by svědkyni Bítalovou kdykoli vyslyšal a uváděl, že tuto vyslyšal výhradně vyšetřovatel Hrazdíra sám, jeho tvrzení je vyvráceno též protokolem o výslechu svědkyně Sadílkové - Bítalové ze dne 7.6.1949 sepsaným na KV StB v Brně, na němž je obžalovaný podepsán, kdy obžalovaný nejdříve popřel, že by takovýto protokol podepsal. Po předložení tohoto protokolu připustil, že se o jeho podpis bezpečně jedná. K druhému podpisu pak uvedl, že by se mohlo jednat o podpis vyšetřovatele Večeři.

Z usnesení Městského soudu v Brně sp.zn. I Nt 287/68 ze dne 14.10.1970 pak soud zjistil, že z podnětu paní Sadílkové - Bítalové byla pravomocně povolena obnova řízení ve věci Okresního soudu trestního v Brně, sp.zn. P IX 407/50-14, rozsudek ze dne 30.11.1950 této spisové značky byl zrušen, věc byla vrácena prokurátorovi k došetření. Z odůvodnění citovaného usnesení je pak patrné, že již v průběhu veřejného zasedání, v němž se o návrhu na povolení obnovy rozhodovalo, paní Sadílková - Bítalová uváděla, že v přípravném řízení na ní byl vykonáván nátlak za účelem vynucení doznání. V tomto veřejném zasedání, jak plyne z odůvodnění usnesení, byl pak vyslechnut vyšetřovatel odsouzené Jaroslav Daniel, který popřel, že vůči odsouzené použil v přípravném řízení násilí, za účelem jejího doznání k trestné činnosti. Je tedy zjevné, že nynější obhajoba obžalovaného v tom smyslu, že paní Bítalovou nikdy nevyslychal, je ryze účelovou.

Svědka Josef Svoboda, jehož výpověď z přípravného řízení soud v souladu s ustanovením § 211 odstavec 2 písmeno a) trestního řádu četl, neboť svědek v průběhu trestního řízení zemřel, uvedl, že 13. 6. 1949 byl zatčen a převezen k výslechu do Příční ulice. Zde ho vyslychal nejdříve vyšetřovatel jménem Mirek, jehož příjmení - Hrazdíra - svědek zjistil později. Potom svědka začal vyslychat vyšetřovatel jiný, byl to blondák česaný dozadu. Tento vyšetřovatel vůči svědkovi byl velice vulgární. Fackoval ho, týral. Vyslychal svědka ve druhém patře budovy Příční ulice, kde okna místnosti byla do dvora. K ruce měl dva pomocníky. Po fackách svědek byl tímto vyšetřovatelem donucen zout si boty, kleknout na židli zády k opěradlu a chodila prostrčit pod opěradlem. Na příkaz vyšetřovatele pomocníci začali svědka bít gumovými pendreký do chodidel a tak nutit svědka k přiznání, přičemž vyšetřovatel celou dobu počínání pomocníků sledoval. Později tento blondatý vyšetřovatel zavelel, aby pomocníci sundali svědkovi ponožky a pokračovali v bití do chodidel. Během toho bití vyšetřovatel svědkovi sprostě nadával. Po skončení bití, kdy svědek měl nohy zcela pohmožděné, oteklé a modré, odvezli svědka do vazby na Orlí ulici, kde ho ošetřili spoluvězni. Po dvou dnech následovalo další bití ze strany stejného vyšetřovatele a to obuškem, přes klouby po prstech, obuškem přes záda a hýždě. Veškeré bití mělo za cíl vynutit ze svědka nepravdivé doznání, že se dopustil velezrady. Takto svědek byl vyslychán nejméně pětkrát. Vždy u těchto výslechů byl přítomen vyšetřovatel, který svědkovi vulgárně nadával, bití nařizoval a který svědka též sám bil. Od spoluvězňů dle podrobného popisu se svědek dozvěděl, že osoba, která ho takto týrala se jmenuje "Daniel". V průběhu výslechu se svědek doznal ke všemu, tedy i k něčemu co nespáchal, neboť fyzické týrání nevydržel. Svědek uvedl dále, že od spoluvězňů zjistil, že stejného násilí se tento vyšetřovatel dopouštěl i na dalších vězněných. Osobu svého trýznitele - obžalovaného Daniela - svědek bezpečně v přípravném řízení popsal, označil jej při rekognici na fotografiích.

Svědka Karol Kadlec uvedl, že byl zatčen v prosinci roku 1948. Po zatčení v průběhu vyšetřování byl vyslychán stejnými osobami, které zatýkání prováděly a to dvěma vyšetřovateli, kteří při výslechu svědka bili do obličeje, fackovali ho, dávali mu rány pěstí. Potom vyšetřovatel silnější postavy, blond vlasů, kulatější tváře jej bil sám. Když svědek upadl na zem, kopal ho po celém těle. Druhý z vyšetřovatelů svědkovi domlouval, aby

podepsal vyšetřovatelem nadiktované doznání. Poté co svědek toto odmítl, bití pokračovalo, toto se opakovalo několik dnů. Na bití se podíleli vyšetřovatelé oba, přičemž blondák mlátil s větší intenzitou brutálněji, mířil rány do bolestivých míst. Následkem bití u svědka došlo k proražení ušního bubínku, naražení zubu, které musel být svědkovi následně vytržen a k vynucení doznání k činnosti, které se svědek nedopustil. V roce 1968 svědek zjistil při rehabilitaci, že protokoly o jeho výpovědích podepsala osoba jménem Daniel a další osoba se jménem začínající písmenem "S". Svědek v průběhu rekognice jednoznačně označil mezi fotografiemi fotografii obžalovaného Daniela, jako fotografii muže, který jej surově při výsleších bil. Po předestření výpovědi z přípravného řízení, kdy svědek uváděl, že během výslechu mu byly dva zuby vyraženy, svědek tento drobný rozpor mezi výpovědí z přípravného řízení a u hlavního líčení vysvětlil zcela logicky přesvědčivě - dobou, která uplynula, svým věkem a skutečností že o zuby přišel. Dnes si však již nevzpomíná zda hned při výslechu či následně mu musely být vytrženy.

Svědka Jan Nohel uvedl, že byl vyslýchán v roce 1949 v Brně, kdy byl bit přes chodidla nohou, dále musel klečet vzpřímeně na židli a na předpažených rukou držet psací stroj, přičemž takto byl donucen k výpovědi. Uvedl, že většinou byl bit na pokyn vyšetřovatele, jeho pomocníky, přičemž vyšetřovatel pouze se díval. Samotný vyšetřovatel mu dal pouze dvě facky. Donutil ho kleknout na židli před bitím, nutil ho držet psací stroj, který mu na předpažené ruce sám položil. Po celou dobu výslechu vyšetřovatel svědkovi vulgárně nadával a nutil ho, aby se doznal k tomu, co nespáchal. K popisu vyšetřovatele svědek uvedl, že šlo o světlou osobu s kulatým obličejem, robustnější postavy. Jeho jméno svědek zjistil již v době, kdy byl vyslýchán, jednak od spoluvězňů dle popisu, jednak od spoluvězňů, kterým ho ukázal při náhodném setkání u cely. Svědek v průběhu rekognice označil obžalovaného Daniela jako muže, který jej při výslechu udeřil. I u tohoto svědka vznikly drobnější rozpory mezi výpovědí z přípravného řízení a výpovědí u hlavního líčení týkající se otázky, zda svědek již v roce 1950 během procesu, během něhož byl odsouzen, upozornil na způsob, jakým bylo získáno jeho doznání. Tyto rozpory svědek vysvětlil však věkem a vlastní zapomnětlivostí.

Svědka Oldřich Jedlička, jehož výpověď z přípravného řízení soud v hlavním líčení v souladu s ustanovením § 211 odstavec 2 písmeno a) trestního řádu četl, neboť ze zdravotních důvodů svědek není dlouhodobě schopen v hlavním líčení vypovídat, uvedl, že byl obžalovaným zatčen v září 1949 kvůli účasti svého tchána v protikomunistickém odboji. Poté co byl zachycen jeho moták, jímž sháněl tchánovi obhájce, byl předveden k vyšetřovateli. Jednalo se o stejného muže, který jej zatýkal, blondáka, česajícího se dozadu, zvaného mezi vězni "prase" a "blondák". Po předvedení tento vyšetřovatel ho bil po celém těle srolovaným kabelem, nutil k výpovědi ohledně motáku. Poté co svědek během bití upadl, kopal do něho po celém těle a dále ho kabelem bil. Jméno svého trýznitele se svědek dozvěděl od spoluvězňů. Při rekognici svědek svého trýznitele okamžitě poznal na fotografii a fotografii obžalovaného Daniela označil jako fotografii muže, který ho během výslechu týral.

Svědčyně Olga Makešová uvedla, že byla vyslýchána v roce 1949, přičemž byla vyšetřovatelé zfackována, dále byla nucena klečet z předpaženými rukama, na kterých měla naskládané knihy a spisy. Takto byla vyšetřovatelé nucena k doznání k trestné činnosti, které se nedopustila. Svědkyně osobu, která ji takto týrala přesně popsala jako blondáka s vlasy česanými dozadu, kulatějšího obličeje, robustnější postavy, výšky zhruba 170 cm. Uvedla, že od spoluvězenkyň poté co jim trýznitele popsala, zjistila, že tento muž je přezdívaný pro své chování mezi vězni jako " prase ". V průběhu rekognice svědkyně okamžitě označila obžalovaného Daniela jako muže zvaného " prase " a jako muže, který ji při výsleších týral. Mezi výpovědi z přípravného řízení a výpovědi u hlavního líčení vznikly rozpory ohledně doby, kdy svědkyně Makešová zjistila příjmení této osoby, která ji týrala. Tyto rozpory však pro identifikaci muže, který svědkyni bil, s ohledem na shora uvedenou výpověď svědkyně včetně popisu a s ohledem na proběhnuvší rekognici, soud nepovažoval za podstatné, neboť jak z výpovědi svědkyně, tak i z provedené rekognice bylo zjevné, že vskutku osobou, která svědkyni týrala, je obžalovaný.

Svědka Josef Urban ve své výpovědi uvedl, že na počátku roku 1950 byl vyslýchán na Příční ulici ve vyšetřovně StB. Zde byl obžalovaným Danielem surově zfackován, aby se doznal k trestné činnosti, již se nedopustil. Obžalovaného Daniela i tento svědek přesně popsal a při rekognici dle předložených fotografií bezpečně poznal jako muže, který jej během výslechu fackoval.

Svědčyně Jülie Hrušková vypovídala ke způsobům výslechu na Příční ulici v Brně. Uvedla, že po zatčení v roce 1949 byla zde vyslýchána, přičemž byla vyšetřovatelem zvaným " gorila " bita obuškem přes nahá chodidla, nucena klečet ve vzpřímené poloze s předpaženými rukama, bylo jí mláceno hlavou o zeď. Svědkyně uvedla, že další spoluvězenkyně, které byly týrány obdobným způsobem popisovaly svého vyšetřovatele, uváděly, že byly obdobně týrány mužem zvaným " prase ". Tohoto muže svědkyně přesně popsala a při rekognici mezi předloženými fotografiemi poznala. Uvedla, že ona sama však obžalovaným bita nebyla.

Svědčyně Anna Bublíková, jako švagrová Františka Bublíka, uvedla, že tento jí a jejímu manželovi Jaroslavu Bublíkovi vyprávěl, že při výsleších v roce 1949 byl bit do obličeje vyšetřovatelem Danielem, který byl jeho spolužákem ze školy a s nímž dříve chodíval na fotbal. Uváděl, že poté co byl zatčen, byl vyšetřován právě spolužákem Danielem, byl od něho bit do obličeje a Daniel mu velice sprostě nadával. Toto vše švagr František Bublík svědkyni vyprávěl v nemocnici, kam byl převezen přímo z vězení a kde po operaci zemřel. Před smrtí jej svědkyně v nemocnici navštěvovala spolu se svým manželem Jaroslavem Bublíkem. Do vojenské nemocnice v Brně byl František Bublík převezen přímo z vězení, zde rovněž zemřel. Tato výpověď svědkyně vyvrací tvrzení obžalovaného, který uváděl, že Františka Bublíka po propuštění z výkonu trestu navštěvoval ve společnosti jeho bratra Jaroslava Bublíka v bytě odsouzeného na Vídeňské ulici.

Svědék Roman Lang při svém výslechu uvedl, že jeho otec František Lang mu vyprávěl, že v době, kdy byl vyšetřován v Brně, byl fyzicky týrán vyšetřovatelem Jaroslavem Danielem, který ho během výslechu ve snaze donutit k výpovědi bil přes nohy a ruce pendrekem.

Svědkové Vítězslav Skoták, Alois Hrabovský ve svých výpovědích popsali způsob fyzického násilí, který byl na nich vykonáván při výsleších. Svědek Skoták uvedl popis jednoho z vyšetřovatelů, který odpovídá popisu obžalovaného, oba však nedokázali spolehlivě určit, zda na fyzickém násilí vůči nim se podílel právě obžalovaný Daniel. Stejně tak svědek František Hrnčíř, který rovněž obecně popisoval způsob výslechu na Příční ulici. Uváděl, že byl během výslechu bit rukama do obličeje, kopán do zadku, nezná jména vyslyšajících, nedokáže určit, kdo se na jeho bití podílel, stejně jako svědek Josef Juřík, který rovněž obecně popisoval způsoby bití u vyšetřovatelů na Příční ulici. V jeho případě pak týrání, které spočívalo v bití rákoskou přes chodidla nohou.

Svědčyně Lencová, která dříve byla zaměstnána jako příslušnice Ministerstva vnitra na vyšetřovacím odboru v Příční ulici uvedla, že bylo obecným pravidlem, že při výsleších se užívalo bití přes šlapky, přes chodidla. Na jméno obžalovaného si však nevzpomíná.

Svědék Josef Bartoš ve své výpovědi popisoval rovněž toliko obecně způsoby výslechu na Příční ulici v Brně v úřadovně StB. Popsal způsob, jakým byl týrán, když odmítl vypovídat a kdy ho nutili, aby podepsal protokol zcela smyšleného obsahu, popsal zranění, které týrání u něho zanechalo. Uvedl, že však neví, kdo jej bil, neboť po celou dobu měl oči zavázané. Uvedl, že dnes netuší, kdo byl jeho trýznitelem a nepoznal by nikoho.

Jak tedy patrně, všichni tito svědci uváděli, že při svých výsleších na Příční ulici byli ať obžalovaným přímo, či za jeho asistence, či eventuálně dalšími vyšetřovateli násilím nuceni k doznání trestné činnosti, které se nedopustili, která měla zpočívat v protistátním jednání, přičemž za toto byli vesměs odsouzeni k dlouhotrvajícím trestům odnětí svobody. Výpovědi slyšených svědků pak plně korespondují s ostatními listinnými provedenými důkazy, zejména s obsahem již citovaného usnesení Městského soudu v Brně ze dne 14.10.1971 Nt 287/68, podstatným obsahem spisu I Rt 342/90 Městského soudu v Brně, podstatným obsahem spisu III Tr 18/1968 Krajského soudu v Brně, spisu 2 Rt 325/90 Krajského soudu v Brně, spisu I Ts II/59/51 Státního soudu v Brně, spisu Inspekce Ministerstva vnitra č. IM 0054/10-66 akce " Světлана " a dále s obsahem spisů č.156, 157, 459, 492 archivu Ministerstva vnitra ČR fondu A 8.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství k posouzení zranění poškozených Slávie Bítalové, Josefa Svobody soud zjistil, že oba tito poškození utrpěli pohmoždění nohou těžkého stupně. Josef Svoboda dále též pohmoždění zad a prstů rukou. Tato zranění znalec hodnotil ze soudně lékařského hlediska jako těžkou újmu na zdraví, uvedl, že

se jednalo o bolesti mající charakter mučivých útrap. Vzhledem k tomu, že k bití docházelo opakovaně, nestačila se zhojit předchozí pohmoždění, bolestivost se vystupňovala. Bolesti tím způsobené měly charakter mučivých útrap a zranění obou poškozených je znalce hodnoceno jako těžká újma na zdraví. Znalec uvedl, že mechanismus zranění odpovídá mnohočetným úderům do chodidel velkou intenzitou, přičemž vzhledem k tomu, že se jednalo o opakované působení tupého násilí do již před tím poraněných oblastí, citlivost se zvyšovala. Příznaky popisované svědky dle znalce odpovídají mechanismu, který svědci uvedli. Tedy opakovaným úderům obušky velkou intenzitou, ač nelze dnes specifikovat samozřejmě konkrétní nástroj, jakým k poranění došlo. Znalec však zcela vyloučil jakýkoli možný jiný způsob vzniku takových zranění běžným způsobem života. Uvedl, že k takovým zraněním, jaká utrpěli oba poškození, by mohlo dojít pouze v případě pádu na nohy z velké výšky. Jiným způsobem v běžném způsobu života by takováto zranění nemohla vzniknout. Ze spisového materiálu ani z výpovědí svědků však nic takového, týkajícího se případného pádu nevyplývá. Při hodnocení omezení obvyklého způsobu života v důsledku způsobených zranění, znalec konstatoval obecnou dobu léčení u pohmoždění těžkého stupně asi 3 týdny. Vzhledem však k tomu, že se jednalo o opakované působení násilí do nezhojených poranění, mohlo dojít k vleklému hojení s podstatně delší dobou trvajícími obtížemi. Závěrem znalec nevyloučil, že potíže uváděné poškozenými bolesti nohou, záněty chodidel, dlouhodobá léčba, mohly být v souvislosti s opakovaným bitím gumovými obuškami a mohlo dojít k chronickým vleklým změnám.

Vzhledem k tomu, že již v průběhu přípravného řízení vznikly pochybnosti o duševním zdraví obžalovaného a s ohledem na jeho věk, byl na obžalovaného vypracován též znalecký posudek znalců z oboru zdravotnictví - oddělení psychiatrie. Znalci pak shodně konstatovali, že obžalovaný je duševně zdravý, nezjistili příznaky duševního onemocnění ani v letech 1948 - 1950, tedy v době, kdy měl páchat trestnou činnost. Jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti jsou v současné době plně zachovány a bylo tomu tak i v době, kdy měl páchat trestnou činnost. Obžalovaný je zcela schopen účasti u soudního řízení. Znalci charakterizovali ve spolupráci se znalkyní z oboru psychologie i osobnost obžalovaného. Uvedli, že obžalovaný v současné době je schopen normálního intelektového výkonu na úrovni hlubokého podprůměru tehdy v mezích normy. Úbytek inteligence je forenzně ještě nevýznamný. Ze struktury inteligence i při sledování obžalovaného u hlavního líčení znalci uvedli, že i dříve u obžalovaného byly dány průměrné rozumové schopnosti. V otázce motivace jednání obžalovaného ke spáchání trestných činů znalci uvedli, že rysy fanatismu zjištěny u obžalovaného nebyly. Obžalovanému se jednalo spíše o prosazení moci a o vlastní prospěch. Znalci konstatují shodně, na základě vyšetření, u obžalovaného nedostatečně rozvinutou oblast vyšších citů estetických, mravních i sociálních s komponenty agresivity a sadistické složky osobnosti. U obžalovaného je i z dnešního pohledu patrna citová plochost, absence vyšších citů mravního etického cítění, stejně tak, jak je patrna absence kritického pohledu na součinnost. Co se týče zmíněného sadistického jednání, nejednalo se o klasické sadistické sklony, což dnes již nelze zjistit. Pod pojmem "sadistické jednání" je míněno brutální jednání spojené s vulgarismy. Motivy jednání obžalovaného vycházely ze zvláštnosti jeho osobnosti, poruchy sociálního cítění. Obžalovaný je schopen

vybavit si a popsat prožité události, známky sklerozy nejsou významné, staropaměť lehce zvýšena, novopaměť mírně snížena. Nedošlo k zvýraznění organického psychosyndromu, který se může ve věku obžalovaného prohloubit. Znalci uvedli, že u obžalovaného lze uvažovat o eventuálním záměrném a účelovém zkreslování skutečností ve vlastní prospěch.

Z osobního spisu obžalovaného Jaroslava Daniela vedeného v archivu MV ČR pod evidenčním číslem 278 soud zjistil, že obžalovaný byl 4. 5. 1945 přijat do Sboru národní bezpečnosti a zařazen do Brna, původně jako pracovník kriminální služby, avšak od počátku se zařazením na Oblastní úřadovnu StB v Brně. Od 1.10.1949 byl jmenován štábním strážmistrem, kdy neustále pracoval v tzv. zatýkácké skupině pátého oddělení KV StB v Brně. Dne 1.11.1950 byl ustanoven prozatímně velitelem skupiny KV StB provádějící zatýkání a domovní prohlídky. 31.10.1952 byl odvolán z funkce náčelníka samostatného referátu zatýkáckého na pátém odboru KS StB Brno a současně ustanoven do funkce referenta pátého referátu sekretariátu náčelníka. S dalším postupem, kdy 31.3.1967 byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka SNB.

Na základě shora uvedeného soud tedy konstatoval, že obžalovaný Jaroslav Daniel tím, že v období let 1948 - 1950 jako příslušník KV StB ve funkci velitele realizační skupiny prováděl v Příční ulici v Brně na úřadovně StB nezákonné metody výslechů osob, spočívající ve fyzickém násilí majícím charakter mučivých útrap, jako opakované bití přes chodidla nohou, údery rukou do různých částí těla, provádění vysilujících cviků, s cílem donutit tyto vyslýchané osoby k výpovědím, ve kterých doznávají trestnou činnost, tehdejší režimem označenou jako trestnou, které se však nedopustili, přičemž v důsledku tohoto byli odsouzeni Státním soudem v Brně k vysokým nepodmíněným trestům odnětí svobody a u poškozených Bítalové a Svobody jim způsobené zranění, má charakter těžké újmy na zdraví, naplnil veškeré zákonné znaky skutkových podstat trestných činů zneužití úřední nebo služební moci podle § 380, § 381a, § 382 a trestného činu poškození na těle podle § 431, § 434 a), b), c), § 436 Vojenského trestního zákona z 15. 1. 1855 ř.č. 19, ř.z., přičemž tyto trestné činy jsou s přihlédnutím ke znění § 5 zák. č. 1998/1993 Sb. O protiprávnosti komunistického režimu a odpor proti němu a zákona č. 11/1918 Sbírky O zřízení samostatného státu československého součástí dnešního právní řádu.

Vina obžalovanému byla dostatečně prokázána, kdy soud při rozhodování o vině se opíral především o výpovědi slyšených svědků, kteří podrobně popsali způsob vyšetřování, tedy nezákonné metody výslechu, bití pendrekem přes chodidla, nucení k vysilujícím cvikům a podobně a spolehlivě označili právě obžalovaného, jako jednoho z vyšetřujících orgánů, který se tohoto dopouštěl a bezpochyby tedy výslechy prováděl. V průběhu poznávacího řízení svědci určili dle fotografií obžalovaného jako osobu, která takovýmto způsobem výslechy prováděla, kdy všichni svědci, kteří obžalovaného na fotografii ve sbírce fotografií jako svého trýznitele označili, učinili tak okamžitě a je zřejmé, že intenzita jejich zážitku byla tak vysoká, že i po čtyřiceti letech podoba trýznitele jim nevymizela z paměti. Co se týče určení jména osoby, která svědky týrala, toto svědci zjistili, buď

od spoluvězňů ať přezdívkou či konkrétním jménem či toto následně zjistili v průběhu rehabilitačního řízení v letech 1968, 1969 či následně až v průběhu tohoto trestního řízení, kdy v paměti jim utkvěla toliko podoba jejich mučitele, jehož v průběhu rekognice poznali. Obhajobu obžalovaného soud tedy považoval za ryze účelovou, zcela vyvrácenou nejen výpověďmi svědků, ale i listinnými důkazy. Co se týče pak menších nepřesností ve výpovědích svědků, tyto soud považoval za způsobené jednak věkem svědků, jednak dobou, která od páchachání trestné činnosti uplynula. Jak pak závěrem vyplynulo ze znaleckého posudku znalců z oboru zdravotnictví - odvětví psychiatrie, obě předpokladové schopnosti u obžalovaného, tedy jak schopnost ovládací, tak rozpoznávací byly a jsou plně zachovány a obžalovaný si byl a i je vědom svého jednání. Soud tedy konstatoval vinu obžalovaného tak, jak výše uvedeno, přičemž při právním hodnocení věci po přihlédnutí k ustanovení § 16 trestního zákona uznal obžalovaného vinným pro výše uvedené trestné činy právě dle Vojenského trestního zákona z roku 1855, neboť zemské a říšské zákonodárství bylo převzato zákonem o zřízení samostatného státu československého č. 11 ze dne 28. 10. 1918, přičemž Vojenský trestní zákon platil až do nabytí účinnosti trestního zákona číslo 165/1950 Sbírky, když je zřejmé, že obžalovaný se dopouštěl trestné činnosti v letech 1948 - 1950, tedy před nabytím účinnosti trestního zákona číslo 165/1950 Sbírky. Právní kvalifikace dle pozdějších znění trestního zákona není pro obžalovaného ve smyslu ustanovení § 16 trestního zákona nijak příznivější.

Dále soud se zevrubněji zabýval ustanovením § 5 zákona číslo 198/1993 Sbírky o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, z něhož plyne, že do promlčecí doby se nezapočítává doba od 25. 2. 1948 do 29. 12. 1989 pokud z politických důvodů neslučitelných se základními zásadami právního demokratického státu nedošlo k pravomocnému odsouzení nebo zproštění obžaloby. Soud tedy zjišťoval, zda v minulosti obžalovaný byl pro svůj nezákonný postup při vyšetřování jakýmkoli způsobem stíhán. Z výpovědi svědkyně Bítalové, svědka Svobody vyplývá, že tito již podávali stížnost na nezákonné postupy při vyšetřování ze strany obžalovaného a to v roce 1968. Z výpovědi svědka Nohela pak plyne, že na tento nezákonný postup upozorňoval již během původního jednání u Státního soudu v Brně v roce 1950. Ze spisu IMV ČR sp.zn. IM 0054/10-66 je patrné, že Inspekce Ministerstva vnitra šetřila stížnost poškozeného Svobody, avšak bezvýsledně, kdy věc byla bez bližšího šetření odložena. Svědkyně Bítalová svou stížností dosáhla toliko obnovy řízení a zrušení původního rozsudku, kdy následně věc byla usnesením Městské prokuratury v Brně dne 17. 11. 1971 sp.zn. 3 Pn 299/70 odložena. Jak z tohoto usnesení, tak z usnesení o povolení obnovy citovaného rozsudku je patrné pouhé konstatování, že Slávie Bítalová, rozená Sadílková požádala o obnovu trestního řízení ve věci T IX 407/50 s tím, že její původní výpověď v této věci byla surovým týráním u výslechu vynucena ze strany orgánů StB Hrazdíry a Daniela. V tomto případě soud zjistil, že vůči obžalovanému Danielovi nebyl vůbec dán podnět k zahájení trestního stíhání, trestní stíhání neproběhlo, ani neproběhlo žádné šetření v této věci. Ze strany Inspekce Ministerstva vnitra stejně tak nebylo prováděno jakékoli šetření ze strany orgánů činných v trestním řízení po výpovědi svědka Nohela u řízení před Státním soudem v Brně v roce 1950. Ze zpráv Archivu Vojenských soudů České republiky, Vojenských

prokuratur České republiky, Vojenských soudů a Vojenských prokuratur Slovenské republiky soud zjistil, že jejich lustrem jméno obžalovaného neprochází a obžalovaný nebyl u těchto orgánů stíhán. Je tedy zjevné, že ač orgány činné v trestním řízení věděly o protiprávním jednání obžalovaného, nebyla dána vůle, snaha a ochota státu trestný čin stíhat. O věci soudem nikdy rozhodnuto nebylo, nelze tedy hovořit o případné překážce věci rozhodnuté. Vzhledem ke zjištění neochoty státu trestnou činnost obžalovaného stíhat, lze v souvislosti s ustanovením § 5 zákona číslo 198/1993 Sbírky konstatovat, že v případě obžalovaného Daniela se jedná o trestnou činnost, u níž tehdejší režim nepokládal za účelné projevit snahu porušení zákonnosti svými vykonavateli potrestat a k pravomocnému odsouzení či zproštění obžaloby nedošlo z politických důvodů neslučitelných se základními zásadami právního řádu demokratického státu. (viz nálezn číslo 1 pléna Ústavního soudu ČR ze dne 21.12.1993, sp.zn. Pl ÚS 19/93). Ze strany státních orgánů nebylo zájmu hlouběji šetřit zjevně podněty poškozených týkajících se způsobu vyšetřování. Nebyl zájem tyto případy stíhat, naopak zde byl politický zájem tyto případy umlčet, nemohlo tedy ani dojít k trestnímu stíhání ani k odsouzení obžalovaného. (jak patrně též ze čtených usnesení ÚV KSČ ze dne 28.7.1953, ze dne 21.3.1955). Jak patrně z usnesení ÚV KSČ ze dne 21. a 22. 5. 1968 tato předchozí usnesení byla revokována, avšak je zjevné, že s ohledem na změnu politické situace ke stíhání orgánů státní bezpečnosti dále nemohlo dojít. Soud tedy konstatoval, že s ohledem na výše uvedené, po přihlédnutí k ustanovení § 5 zákona číslo 198/1993 Sb. trestná činnost obžalovaného promlčena není.

Soud se dále zabýval otázkou, zda jednání obžalovaného nespadá do četných amnestií, které proběhly od dob spáchání trestné činnosti a zjistil, že tomu tak není. Tato trestná činnost v rozsahu tak, jak byla prokázána, jak byla stanovena, nikdy nebyla amnestována.

Je tedy zřejmé, že obžalovaný, který pracoval jako výslechový orgán se dopsal na vyslýchaných násilí charakterizovaného znalcem jako mučivé útrapy, s následkem těžké újmy na zdraví, přičemž politická motivace jeho jednání je patrna jak ze způsobu provádění výslechů, kdy násilím nutil vyslýchané formulovat výpovědi tak, aby z nich vyplynuly skutkové podstaty tehdy trestných činů, kdy se jednalo o trestné činy politického charakteru, kterých se nijak výslýchání nedopustili. Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného Jaroslava Daniela dosahuje vysoké intenzity, neboť obžalovaný narušil zájem společnosti chráněný zákonem na řádném výkonu služby veřejného činitele a ochrany zdraví a života občanů. Společenská nebezpečnost jeho jednání zůstala zcela zachována i po uplynutí téměř 50-ti let po spáchání trestné činnosti, neboť vzhledem k politické situaci v naší zemi nemohla být po celou dobu řádně vyšetřena a obžalovaný z politických důvodů nebyl postaven před soud.

Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud ze všech hledisek uvedených v ustanovení § 23 odst.1 tr.zák. a § 31 odst.1 tr.zák. K osobě obžalovaného Jaroslava Daniela soud zjistil, že tento po vyjití základní školy pracoval jako zubní technik,

nevyučil se, později pracoval jako pomocný dělník ve škodových závodech v Adamově. V roce 1945 nastoupil k policii původně ke Kriminální službě, avšak ihned s přidělením výkonu služby u Státní bezpečnosti, kde služebně zařazen byl na základě dekretu Z-D 40 číslo 5,6 k výkonu služby u StB. Postupně pak u StB byl přearazován a to nejdříve jako operativní orgán na jednotlivá oddělení pátého odboru zatýkacího KS StB. Od 1.11.1950 do 31.10.1952 pak vykonával funkci náčelníka samostného referátu zatýkacího na V. odboru KS StB. Trestné činnosti se dopustil v letech 1948 - 1950 na oddělení výslechovém. Ze služebních charakteristik, hodnocení, posudků i v době padesátých let obžalovaného hodnotili jeho přímí nadřízení, do kádrových posudků tehdejších uváděli, že obžalovaný je osobou vulgární, agresivní, výbušnou, neschopnou sebekritiky, osobou, která je někdy až brutální. Obžalovaný je v současné době od roku 1967 v důchodu. Obžalovaný dosud nebyl projednáván pro přestupek, dosud nebyl soudně trestán ani stíhán. K těmto okolnostem přihlédl soud jako k okolnosti polehčující. Jako k okolnosti přitěžující přihlédl soud k počtu osob, které obžalovaný během své práce na výslechovém referátu týral, délce doby páchání trestné činnosti a ke skutečnosti, že obžalovaný svým jednáním se dopustil dvou trestných činů. Po zvážení okolností polehčujících a přitěžujících, po zvážení vysoké společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného a následku, který obžalovaný svým jednáním způsobil, soud konstatoval, že k nápravě obžalovaného je nutno uložit trest odnětí svobody v polovině zákonné trestní sazby a uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 5-ti letech jakožto trest úhrnný, ze zákona nepodmíněný. Tedy trest odpovídající závažnosti spáchané trestné činnosti. Ať ze zákona v souladu s ustanovením § 39 a odst. 2 písm. c) tr.zák.kdy obžalovaný pro výkon uloženého trestu měl být zařazen do věznice s ostrahou pachatele, přihlédl soud k věku obžalovaného, k jeho zdravotnímu stavu, možnostem výchovného působení a k předpokladu účinnosti u obžalovaného, ke stupni a povaze narušení obžalovaného a tyto všechny skutečnosti zohlednil, přičemž dospěl k závěru, že náprava obžalovaného bude lépe zaručena v typu věznice s dozorem pachatele, kam obžalovaného pro výkon uloženého trestu zařadil. (§ 39a odst.1, 3 tr.zák.). Vzhledem k tomu, že žádný z poškozených se nepřipojil s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení, soud o případné náhradě škody nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu Brno prostřednictvím Městského soudu Brno.

Městský soud v Brně

dne 25. 4. 1997

JUDr. Helena Černá v. r.
předsedkyně senátu

Proti rozhodnutí
předsedy senátu